

Foto: Kalmar

Arini tyngja ikki

Hin 28. oktober rundaði Elsa tey niti og helt stóran føðingardag í K.F.U.K. Hópur av fólki, ætt, vinir og kenningar høvdu leitað niðan at heiðra føðingardagsbarnið og fingi vit eitt ógloymandi kvøld.

Framúrskarandi matur, hugnaligar og skemtiligar roður og góðir og stuttligir sangir, men tað, ið gleddi okkum gestir mest, var at Elsa kundi luttaka í øllum til síðsta mann, frísk og ferð.

Tað er ikki øllum givið at rokka so høgan aldur, og vera so røsk og so ung av lyndi, og tí helt eg tað vera hugnaligt at fáa eina samroðu við Elsu, og nakrar dagar seinni sat eg væl inni í hugnaliga heimi hennara í Jóanes Paturssonargotu við eitt kaffiborð við øllum góðum og fekk eitt prát við hana og tey flestu av børnum hennara.

Fyrst var at spyrja um barnaheimið.

Tað var á Sevmýri. Pápin var Georg Hammer úr Froða og mamman Marín Kristina f. Joensen, úr Bøkkum í Porkeri. Fimm vóru børnini: Simun — Peter Juul — Elsa — Anna og Ella.

«Okur høvdu eitt væl-signað heim í allar mátar. Pápin hevði umframt handil, eitt lýsivirki niðan fyri Silánnu og 2 motorbátar nevndir «Brøðrene» og «Sestrene». Hesar vóru brúktir til útroðar.

Eisini var pápin klökkari, og hesa uppgávu í Guðs húsi tók hann ógvuliga álvarsama. Nú leggur elsti sonurin Poul, ið er prestur, uppi og fortelur

Elsa Jacobsen 90 ár

«Einaferð tók abbin meg við, tá ringjast skuldi og tað fyrsta, abbin gjørdi, var at fara innar í kór, og har legði hann seg á knæfallið og helt hendur saman, og óivað hevur hann havt hetta til síð

hvorja ferð hann steig inn um kirkjugátt».

Barnaheimið var eitt gudrokið heim, og hetta setti síni merki á barnaflokkinn og hevur fylgt teimum víðari gjøgnum lívið.

Barnaár og ungdomsár

Elsu dámdi væl at ganga í skúla hjá lærarafólkunum

Floru Poulsen og Jacobsen, og í 1912 varð hon so fermd í tí stóru og stásiligu nýggju kirkjuni, bygd 1908.

Elsa sigur: Fyri mær er Tvøroyrar kirkja hin vakrasta og eisini størsta í landinum. Tá vit andeva móti hesum seinasta, fáa vit at vita, at kirkjan rúmar 500 fólkum, ein stór kirkja tá í tíðini.

«Og Elsa, hvat arbeiði fekkst tú her so?»

«Fyrst fór eg at tæna sum hjálpgenta hjá Peter Mortensen, síðan sum arbeiðsgenta hjá Niels Juul Mortensen. Har var nógv at takast við, tí tey høvdu eisini jørð, neyt og seyð. Sum oftast vóru 2 gentur, men Josefina Mortensen arbeiðið sjálv við. Tað verður sagt, at hon fyrri eggja- og mjólkpengar keypti eitt skip, so hon hevur dugað væl.

Tó hugurin hjá mær til tað húsliga var ikki serliga stórur, eg vildi bara sleppa at seyma og fekk so loyvi at fara at læra hjá seymikonuni Marini Sofiu, og glað var eg.

Silkiskipið

Nú kemur Elsa at hugsa um eina hending. Ein dagin hevði pápin sent hana at gjalda eina rokning uppá 45 kr. til systlu-mann Effersee. Uttan fyri uttara handil hjá gamla Mortensen stóð nógv fólk. Elsa fær at vita, at silkiskipið var komið, hetta varð kallað soleiðis, tí tað umframt nógv var ymiskar vørur hevði silkitoý við. Og hvat ger Elsa, inn í handilin og keypi, fyri allar 45 kr. silkitoý til 3 kjólar, til systurnar og sín. Yngsta systurin skuldi tá konfirmerast og fekk tí hvitt silkitoý og Elsa seymaði kjólan.

«Og hvat segði pápin til hetta?»

«Onki petti, eg fór heim við toynum og segði, hvat eg hevði gjørt, og fekk so aðrar 45 kr. at gjalda fyrri».

«Tú manst hava havt eina høga stjørnu hjá pápanum».

Elsa flennir og jattar.

Egið heim

Gott 15 ára gomul sá Elsa mann sín fyrstu ferð. Hon var send inn í stovuna eftir einum hvørjum og har sat so ein ungur drongur inni. Tað var Sámál Petur Jacobsen, áttaður úr Stovuni í Skálavík.

Hann og Simun, beiggj Elsu, skuldu niður á keypmansskúlan «Købmandshvile». Meðan teir eru í Danmark byrjar fyrri veraldarbardagi, og har máttu teir so verða øll árini. Sámál Peter

BREIDAL